

Sygn. (...)

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 1 sierpnia 2019 r. J. S. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od Prokuratury (...) w S. kwoty 37.618,60 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26 czerwca 2019 r. tytułem gratyfikacji jubileuszowej. Powód wskazał, że przez ponad 33 lata pełnił służbę w jednostkach prokuratury, a wcześniej - w latach 1977-1983 - podejmował przez kilkumiesięczne okresy zatrudnienie w (...) Przedsiębiorstwie (...), (...), Gospodarstwie (...). Powołując się na dotyczące gratyfikacji jubileuszowej regulacje prawne powód wskazywał na prawo do tego świadczenia z uwagi na krótszy niż dwunastomiesięczny okres brakujący do trzydziestopięcioletniego stażu pracy w dniu przejścia w stan spoczynku (k. 3-7, 57 ostatni akapit).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 11 lutego 2020 r. sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. (k. 30).

Prokuratura (...) w S. złożyła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa w całości i kwestionując roszczenie powoda zarówno co do zasady i co do wysokości, podobnie jak datę początkową naliczania odsetek. Pozwana podniosła, że powód nie wykazał posiadania wymaganego do uzyskania gratyfikacji okresu zatrudnienia i poddała w wątpliwość pracowniczy charakter stosunków prawnych, jakie łączyły J. S. ze wskazanym w pozwie przedsiębiorstwem. (k.38-39).

Każda ze stron wniosła o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

J. S. od 1 września 1983 r. był nieprzerwanie zatrudniony w różnych jednostkach prokuratury, początkowo jako aplikant, następnie asesora, wiceprokurator, wreszcie jako prokurator różnych szczebli, ostatnio jako prokurator Prokuratury (...).

Niesporne, nadto dokumenty w cz. B akt osobowych powoda, w szczególności umowa przedwstępna i akty mianowania – karty nienumerowane

Z dniem 20 czerwca 2017 r. powód został przeniesiony w stan spoczynku w związku z uzyskanym orzeczeniem o trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków prokuratora.

Niesporne, nadto decyzja Prokuratora Generalnego z dnia 4 sierpnia 2017 r. – nienumerowana karta w cz. C akt osobowych powoda.

Przed odejściem w stan spoczynku J. S. przysługiwało wynagrodzenie zasadnicze brutto w kwocie 12 539, 53 zł oraz dodatek za wieloletnią pracę w wysokości 20% tego wynagrodzenia.

Dowód: pismo Prokuratora (...) z dnia 24 stycznia 2017 r. i pismo Prokuratora Apelacyjnego w S. z dnia 2 listopada 2005 r., nienumerowane karty w cz. B akt osobowych powoda.

Przed rozpoczęciem pracy w Prokuraturze powód w latach 1977-1983 r. okresowo pracował w (...) Przedsiębiorstwie (...), (...), Gospodarstwie (...) przy produkcji zwierzęcej. Praca ta z reguły miała miejsce latem, czasem wczesną jesienią i kształtowała się czasowo w sposób następujący:

- w czerwcu 1977 r. powód przepracował 8 dni (72 godziny) otrzymując wynagrodzenie w kwocie 803 zł,
- w lipcu 1977 r. powód przepracował 7 dni (63 godziny) otrzymując wynagrodzenie w kwocie 642 zł,
- w czerwcu 1978 r. powód przepracował 18 dni (108 godzin) otrzymując wynagrodzenie w kwocie 1226 zł,

- w sierpniu 1978 r. powód przepracował 31 dni (248 godzin) otrzymując wynagrodzenie w kwocie 2891 zł,
- we wrześniu 1978 r. powód przepracował 30 dni (132 godziny) otrzymując wynagrodzenie w kwocie 1417 zł,
- w październiku 1978 r. powód przepracował 31 dni (208 godzin) otrzymując wynagrodzenie w kwocie 2207 zł,
- w listopadzie 1978 r. powód przepracował 17 dni (109 godzin) otrzymując wynagrodzenie w kwocie 1208 zł,
- w sierpniu 1980 r. powód przepracował 27 dni (243 godziny) otrzymując wynagrodzenie w kwocie 5059 zł,
- we wrześniu 1980 r. powód przepracował 28 dni (322 godziny) otrzymując wynagrodzenie w kwocie 6314 zł,
- w październiku 1980 r. powód przepracował 27 dni (278 godzin) otrzymując wynagrodzenie w kwocie 5275 zł,
- w czerwcu 1981 r. powód przepracował 30 dni otrzymując wynagrodzenie w kwocie 7069 zł,
- w lipcu 1981 r. powód przepracował 31 dni (300 godzin) otrzymując wynagrodzenie w kwocie 8044 zł,
- w sierpniu 1981 r. powód przepracował 23 dni (207 godzin) otrzymując wynagrodzenie w kwocie 5407 zł,
- we wrześniu 1981 r. powód przepracował 13 dni (121 godzin) otrzymując wynagrodzenie w kwocie 3202 zł,
- w sierpniu 1982 r. powód przepracował 30 dni (254 godziny) otrzymując wynagrodzenie w kwocie 8623 zł,
- we wrześniu 1982 r. powód przepracował 28 dni (252 godziny) otrzymując wynagrodzenie w kwocie 3202 zł,
- w lipcu 1983 r. powód przepracował 31 dni (279 godzin) otrzymując wynagrodzenie w kwocie 13262 zł,
- w sierpniu 1983 r. powód przepracował 1 dzień otrzymując wynagrodzenie w kwocie 952 zł.

J. S. pracował również w październiku 1982r. uzyskując wynagrodzenie w wysokości 188 zł.

Praca wykonywana była na podstawie umów o pracę zawieranych na poszczególne okresy z zasady na cały etat. Przedsiębiorstwo nie zatrudniało na podstawie innych umów.

Obowiązki powoda były zmienne i zależały od bieżących potrzeb Gospodarstwa, na które z kolei rzutowały urlopowe nieobecności pracowników na różnych stanowiskach. J. S. wykonywał zadania wyznaczone mu na dany okres zatrudnienia przez kierownika (w oborze lub na pastwisku). Zdarzało się, że powód wykonywał obowiązki przypisane do dwóch etatów. Zakres bieżących zadań wpływał na czas pracy powoda w danym okresie. Powodowi był udzielany urlop wypoczynkowy.

Dowód: przesłuchanie powoda – zapis skrócony – k. 76-78 w zw. z k. 239, zeznania świadka R. P. – zapis skrócony k. 211-212, zeznania świadka R. C. – k. 235-237, zaświadczenie Krajowego Ośrodka (...) – k. 12-13, listy płac – k. 75a (koperta).

Przy podejmowaniu zatrudnienia w prokuraturze J. S. nie wspomniał o pracy przy hodowli zwierzęcej, gdyż uważał, że były to epizody w jego życiu zawodowym niemające wpływu na dalsze zatrudnienie.

Dowód: przesłuchanie powoda – zapis skrócony – k. 76-78 w zw. z k. 239.

Pismem z dnia 12 marca 2019 r. J. S. zwrócił się do Prokuratora (...) w S. o wypłatę należnej mu nagrody jubileuszowej w wysokości 250% wynagrodzenia miesięcznego wskazując, że jego łączny staż pracy wynosi 34 lata 11 miesięcy i 3 dni i przedkładając zaświadczenie z przebiegu zatrudnienia w Gospodarstwie (...) obejmujące zestawienie liczby przepracowanych dni i godzin.

Pismem z dnia 17 maja 2019 r. powód ponownie zwrócił się do pracodawcy o wypłatę nagrody jubileuszowej.

Ostatecznie zaś pismem z dnia 10 czerwca 2019 r. doręczonym adresatce w dniu kolejnym wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 37.618,60 zł tytułem gratyfikacji jubileuszowej w terminie 14 dni od otrzymania wezwania.

Dowód: pismo z dnia 12 marca 2019 r. wraz z potwierdzeniem nadania – k. 9-14, pismo z dnia 17 maja 2019 r. – k. 21, wezwanie do zapłaty z dnia 10 czerwca 2019 r. wraz z pismem przewodnim oraz potwierdzeniem odbioru – k. 15-19.

Powód otrzymywał gratyfikacje jubileuszowe w okresie zatrudnienia, ostatnią w związku z trzydziestoleciem pracy zawodowej w 2013r.

Niesporne, nadto pismo gratulacyjne z 29 lipca 2013r. w aktach osobowych powoda

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo okazało się w przeważającej mierze uzasadnione.

W myśl art. 120 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz. U. 2016. 177 ze zm.), prokuratorowi przysługuje gratyfikacja jubileuszowa w wysokości:

- 1) po 20 latach pracy - 100% wynagrodzenia miesięcznego,
- 2) po 25 latach pracy - 150% wynagrodzenia miesięcznego,
- 3) po 30 latach pracy - 200% wynagrodzenia miesięcznego,
- 4) po 35 latach pracy - 250% wynagrodzenia miesięcznego,
- 5) po 40 latach pracy - 350% wynagrodzenia miesięcznego,
- 6) po 45 latach pracy - 400% wynagrodzenia miesięcznego.

Do okresu pracy uprawniającego do gratyfikacji jubileuszowej wlicza się wszystkie poprzednie zakończone okresy zatrudnienia oraz inne okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze (art. 120 § 2 Prawo o prokuraturze). Do obliczania i wypłacania gratyfikacji jubileuszowej stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące nagród jubileuszowych, o których mowa w przepisach o pracownikach urzędów państwowych.

Ustawa z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (na dzień przejścia powoda w stan spoczynku Dz. U 2013.269 ze zm.) kwestię nagrody jubileuszowej normuje w art. 23 określając w ust. 1 wysokość nagród dla określonego stażu i wskazując w ust. 2, że zasady ustalania okresów pracy i innych okresów uprawniających do nagrody jubileuszowej, a także zasady jej obliczania i wypłacania określa w drodze rozporządzenia Rada Ministrów. Na podstawie m.in. zawartej w art. 23 ust. 2 ustawy o pracownikach urzędów państwowych delegacji wydane zostało rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 lutego 2010 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników niebędących członkami korpusu służby cywilnej zatrudnionych w urzędach administracji rządowej i pracowników innych jednostek (Dz.U.2010.27.134).

Zgodnie z treścią § 11 ust. 3 tego rozporządzenia pracownik nabywa prawo do nagrody jubileuszowej w dniu upływu okresu uprawniającego do tej nagrody albo w dniu wejścia w życie przepisów wprowadzających nagrody jubileuszowe. Wypłata nagrody jubileuszowej następuje niezwłocznie po nabyciu przez pracownika prawa do tej nagrody, a jeżeli w aktach osobowych pracownika brak jest odpowiedniej dokumentacji - niezwłocznie po udokumentowaniu przez pracownika tego prawa (§ 11 ust. 4). W razie ustania stosunku pracy w związku z przejściem na rentę z tytułu niezdolności do pracy lub emeryturę, pracownikowi, któremu do nabycia prawa do nagrody jubileuszowej brakuje

mniej niż 12 miesięcy, licząc od dnia ustania stosunku pracy, nagrodę tę wypłaca się w dniu ustania stosunku pracy (§ 11 ust. 5 rozporządzenia).

Przywołane przepisy uzależniają prawo do gratyfikacji jubileuszowej prokuratora od stażu pracy, przy czym chodzi o łączny okres zatrudnienia pracowniczego, a nie wyłącznie pracę w prokuraturze. Powód dochodził gratyfikacji w wysokości 250% wynagrodzenia za 35 lat pracy. Bezspornym pozostawało, że powód stażu takiego nie posiadał w dniu przejścia w stan spoczynku, swoje żądanie J. S. opierał jednak na regulacji § 11 ust. 5 powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lutego 2010 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników niebędących członkami korpusu służby cywilnej zatrudnionych w urzędach administracji rządowej i pracowników innych jednostek.

Przejście prokuratora w stan spoczynku należy traktować odpowiednio do przejścia pracownika na emeryturę czy rentę z tytułu niezdolności do pracy (w tym wypadku rentę), czego pozwana nie negowała. Powoływana przez powoda regulacja mogła znaleźć w jego sytuacji zastosowanie. Prokuratura (...) kwestionowała jednak jego staż pracy sprzed zatrudnienia w charakterze aplikanta.

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadziła do uznania, iż powód był zatrudniony w ramach umów o pracę (...) Przedsiębiorstwie (...), (...), Gospodarstwie (...) (dalej w skrócie Gospodarstwie (...)) okresowo (w okresach wyszczególnionych w ustaleniach faktycznych) w latach 1977 – 1983. Wprawdzie J. S. nie przedstawił na tę okoliczność świadectw pracy ani nawet umów o pracę, zaprezentował jednak inne dowody pozwalające na powyższe uznanie. Nie ma żadnych podstaw, by uznawać złożenie świadectw pracy za jedyny sposób dokumentowania zatrudnienia na potrzeby gratyfikacji jubileuszowej. § 11 ust. 4 wskazywanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów posługuje się pojęciem udokumentowania, jednak nie określa rodzaju dokumentów, jaki winien przedstawić pracownik. Nie czyni tego także żaden inny przepis.

Zawarte w § 11 ust. 4 rozporządzenia pojęcie „udokumentowania” dotyczy sposobu wykazywania stażu pracy przed pracodawcą. W razie sporu sądowego nie występują już takie ograniczenia dowodowe, a pracownik może wykazywać swoje uprawnienia wszelkimi dostępnymi mu dowodami. Powstanie prawa do nagrody jubileuszowej łączy się z posiadaniem przez pracownika określonego czasu zatrudnienia, a nie z legitymowaniem się konkretnym dokumentem potwierdzającym ten okres. Przeciwnie uznanie prowadziłoby do nieakceptowalnej sytuacji, w której pracownik pomimo nabycia prawa do nagrody jubileuszowej w związku z posiadaniem wymaganego ogólnego stażu pracy nigdy takiego świadczenia by nie otrzymał tylko z powodu niemożności przedłożenia dokumentu potwierdzającego okres poprzedniego zatrudnienia. W rezultacie nagroda jubileuszowa, stanowiąca wszak składnik wynagrodzenia za pracę, utraciłaby charakter roszczeniowy, a ocena przesłanki prawa do jej nabycia w postaci posiadania wymaganego stażu pracy nie podlegałaby weryfikacji w postępowaniu sądowym. Powyższy pogląd o możliwości wykazywania stażu pracy różnymi dowodami, podzielany przez sąd orzekający, wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 czerwca 2008 r. II PK 292/07, OSNP 2009 nr 19-20, poz. 259).

W niniejszej sprawie powód przedstawił dowody z dokumentów w postaci zaświadczenia Krajowego Ośrodka (...) Oddziału Terenowego w S. Filii Archiwum Zakładowego w Ł. oraz list płac z okresu pracy Gospodarstwie (...), a nadto ze źródeł osobowych w postaci zeznań świadków R. P., R. C. i własnego przesłuchania.

Z treści zaświadczenia sporządzonego na podstawie list płac przez Krajowy Ośrodek (...) wynika, że J. S. był zatrudniony okresowo w Gospodarstwie (...) w latach 1977-1983 r. Zaświadczenie obejmuje wskazanie liczby dni i godzin przepracowanych w kolejnych miesiącach i otrzymane za te miesiące wynagrodzenie. Wskazany dokument, wystawiony na podstawie list płac, koresponduje z tymi listami. Bez znaczenia pozostaje akcentowana przez pozwaną okoliczność kwitowania na listach odbioru wynagrodzeń przez różne osoby. Istotnym jest bowiem wskazane w listach imię i nazwisko uprawnionego do wynagrodzenia, a nie podpis odbiorcy. Listy złożone do akt przez powoda mają zasłoniętą część zapisów co do innych zatrudnionych, w nadesłanych przez pozwaną opiniach biegłych z zakresu badania pisma ręcznego zapisy te są jednak widoczne. Nie trzeba dysponować szczególnymi kompetencjami, by stwierdzić, że imiona i nazwiska różnych pracowników w rubryce 27 są wpisywane przez osobę dokonującą kilku różnych zapisów w dokumencie (naliczająca wynagrodzenia czy sporządzająca listę). Podpisy odbiorców występują

dopiero w kolejnej rubryce (28). Nieprawdopodobnym wydaje się, by rubryka 27 zawierała zatem imię i nazwisko osoby do rąk której dokonano wypłaty, a nie uprawnionego do świadczenia. Zresztą w takim wypadku nie widniałyby nigdzie dane pracownika, któremu naliczono dane wynagrodzenie.

Listy płac i wydane na ich podstawie zaświadczenie przemawiają za zatrudnieniem powoda w Gospodarstwie (...), ale w sposób jednoznaczny nie pozwalają na ustalenie rodzaju tego zatrudnienia. Choć samo ujęcie powoda na listach płac sugeruje stosunek pracy, to nie wyklucza innej podstawy zatrudnienia. Wątpliwości w tym zakresie usuwa dowód z zeznań świadków R. P. i R. C., którzy to świadkowie zgodnie wskazali, że powód miał zawarte umowy o pracę i że zawieranie takich umów było zasadą w Gospodarstwie (...). Świadek R. P. wskazywał nawet na pracę codzienną i w pełnym wymiarze. Korespondujące ze sobą, przesłuchaniem powoda i powołanymi wcześniej dokumentami zeznania świadków nie budzą wątpliwości. Są bowiem spójne, a ich nieprecyzyjność pozostaje oczywista wobec upływu czasu. Nie budzi zdziwienia fakt kojarzenia przez świadków osoby powoda, skoro jego matka i ojczym pracowali w tym samym gospodarstwie i skoro pojawiał się on tam cyklicznie na kilkumiesięczne okresy przez kilka lat. Sąd nie dysponował żadnymi dowodami pozostającymi w sprzeczności z zeznaniami świadków, nie widział także racjonalnej przyczyny, dla której świadkowie podawać mieliby nieprawdziwe okoliczności. Wreszcie za przyjęciem pracowniczego charakteru zatrudnienia powoda w Gospodarstwie (...) przemawiają także realia tamtych czasów. Zatrudnienie pracownicze było bowiem podstawową, powszechną formę świadczenia pracy.

Za odmówieniem wiary zeznaniom świadka R. P. nie może przemawiać okoliczność, iż w przypadku części miesięcy objętych zaświadczeniem złożonym przez powoda, a pochodzącym z (...) liczba przepracowanych dni w zestawieniu z liczbą godzin przeczy pełnemu wymiarowi czasu pracy, który w tamtym czasie zgodnie z art. 129 § 1 k.p. wynosił 8 godzin dziennie i 46 godzin tygodniowo. Sytuacja taka pojawia się tylko w 1978r. i mogła być powodowana np. jakimiś ograniczeniami czasowymi po stronie powoda warunkującymi zatrudnienie w niepełnym wymiarze. Okoliczność, iż liczba godzin przepracowanych w kolejnych latach przekracza pełny wymiar potwierdza raczej prawdziwość zeznań świadków co do zatrudnienia pracowniczego. Dla porządku zauważyć można, że wymiar etatu nie ma zresztą znaczenie dla liczenia stażu pracy uprawniającego do nagrody jubileuszowej.

Omówione dowody oraz korespondujące z nimi przesłuchanie powoda przemawiały za przyjęciem pracowniczego charakteru zatrudnienia J. S. w Gospodarstwie (...).

Przyjęciu takiemu nie przeczą kilku – czy kilkunastodniowe okresy pracy w niektórych miesiącach. Te pierwsze miały miejsce w dwóch kolejnych miesiącach 1977r., co może wskazywać na świadczenie pracy pod koniec pierwszego i na początku drugiego z nich. Te drugie występują w pierwszym lub ostatnim miesiącu świadczenia pracy w danym roku, co zdaje się sugerować po prostu rozpoczęcie i kończenie zatrudnienia nie z początkiem i końcem, a w środku miesiąca.

Zatrudnieniu pracowniczemu nie przeczy też sam brak świadectw pracy. Choć bowiem istniał już obowiązek ich wydawania, to jednak praktyka orzecznicza wskazuje, że nie zawsze był realizowany.

Wreszcie odmówieniu wiary słowom powoda nie sprzeciwia się nieujawnianie przez niego pracy w gospodarstwie przy podjęciu zatrudnienia w prokuraturze i w toku tego zatrudnienia. Choć brak było racjonalnych podstaw do pomijania tej informacji, to można sobie wyobrazić, że pomimo ówczesnych realiów powód i tak mógł postrzegać ją jaką deprecjonującą bądź nieliczącą z pracą prawnika. Mogło być i tak, jak wskazywał przed sądem, że z uwagi na sezonowość zatrudnienia nie uznawał go za mające znaczenie przy prezentowaniu dotychczasowej drogi życiowej (wszak zatrudnienie to występowało nie samodzielnie, a obok nauki, głównie w okresie studiów).

Staż pracy powoda w Gospodarstwie (...) wraz z okresem zatrudnienia w jednostkach prokuratury daje okres warunkujący prawo do gratyfikacji jubileuszowej za 35 lat pracy zgodnie z § 11 ust. 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lutego 2010 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników niebędących członkami korpusu służby cywilnej zatrudnionych w urzędach administracji rządowej i pracowników innych jednostek.

Strona pozwana kwestionowała w toku procesu wysokość dochodzonego roszczenia nie uzasadniając szerzej tego stanowiska. Analiza dokumentacji w aktach osobowych powoda prowadzi do przyjęcia, że dochodzona pozwem kwota odpowiada 250% jego ostatniego uposażenia. Wynagrodzenie zasadnicze J. S. wynosiło od 1 stycznia 2017r. 12 539, 53 zł. Dwudziestoprocentowy dodatek stażowy odpowiadał więc kwocie 2507, 91 zł po zaokrągleniu do pełnego grosza. Zatem łączne miesięczne uposażenie powoda wynosiło 15 047, 44 zł. Zgodnie z § 12 ust. 1 powołanego wyżej rozporządzenia podstawę obliczenia nagrody jubileuszowej stanowi wynagrodzenie przysługujące pracownikowi w dniu nabycia prawa do nagrody, a jeżeli dla pracownika jest to korzystniejsze - wynagrodzenie przysługujące mu w dniu jej wypłaty. Nagrodę jubileuszową oblicza się zgodnie z przepisami obowiązującymi przy ustalaniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy (§ 12 ust. 2 rozporządzenia). Dla wyliczenia ekwiwalentu za urlop zgodnie z § 15 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 stycznia 1997r. w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop (Dz. U 2002 nr 2 poz. 14 ze zm.) przyjmuje się składniki stałe wynagrodzenia określone w stawce miesięcznej w wysokości należnej w miesiącu nabycia prawa do ekwiwalentu. Tym samym miesięczny ekwiwalent za urlop powoda wyliczony w czerwcu 2017r. odpowiadał sumie wynagrodzenia zasadniczego i dodatku stażowego.

Powództwo podlegało częściowemu oddaleniu w zakresie roszczenia odsetkowego. Jak już wskazano, w § 11 ust. 4 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie zasad wynagradzania pracowników niebędących członkami korpusu służby cywilnej zatrudnionych w urzędach administracji rządowej i pracowników innych jednostek powiązано obowiązek wypłaty nagrody jubileuszowej z udokumentowaniem prawa do niej. Pojęcie to należy interpretować ściśle, pracodawca nie może wszak odbierać chociażby zeznań od świadków. Przepis nie określa wprawdzie dokumentów, jakie pracownik winien przedłożyć, jednak wydaje się, że chodzi o dokumenty jednoznacznie określające zarówno czas trwania zatrudnienia jak i jego rodzaj. Zaświadczenie z (...) przedstawione przez powoda wskazywało na jego zatrudnienie, jednak nie określało jednoznacznie charakteru tego zatrudnienia. To, przy uwzględnieniu, iż z zaświadczenia wynikało jego wystawienie wyłącznie na podstawie list płac (a nie świadectw pracy, umów o pracę itp.) mogło być uznane przez pracodawcę za niewystarczające. Jak już podnoszono, wskazane dokumenty przemawiają za zatrudnieniem pracowniczym, jednak nie samodzielnie a dopiero w powiązaniu z dowodami ze źródeł osobowych pozyskanymi w procesie sądowym pozwalają na jego przyjęcie.

W tych warunkach wobec powiązania wymagalności roszczenia z wykazaniem stażu pracy uznać należało, że prawo do odsetek powstaje po stronie powoda dopiero w dniu wyrokowania (art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p.)

Orzeczenie w przedmiocie rygoru natychmiastowej wykonalności znajduje oparcie w treści art. 477² § 1 k.p.c.

Brak było podstaw do zawieszenia postępowania w związku z toczącym się postępowaniem karnym. Z informacji Prokuratury wynikało bowiem, że powodowi nie przedstawiono zarzutów w tym postępowaniu.

Dokonując ustaleń faktycznych sąd oparł się poza omówionymi dowodami ze źródeł osobowych na przedstawionych dokumentach nie znajdując podstaw do ich kwestionowania (kwestia podpisów na listach płac została już omówiona). Świadek Z. G. zeznawać miała na okoliczności nieistotne dla wyniku postępowania, co warunkowało pominięcie dowodu z jej zeznań. Nie wzięto pod uwagę uzupełnienia (korekty) zeznań R. C. nadesłanego już po zamknięciu rozprawy, nie dotyczyła ona zresztą okoliczności objętych ustaleniami.

Sygn. akt (...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)((...) K. M., (...))
2. (...)
3. (...)

4. (...)